

Sygn. akt I C 1451/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 stycznia 2022r.

Sąd Rejonowy w Kaliszu w I Wydziale Cywilnym, w składzie:

Przewodniczący: sędzia Michał Włodarek

Protokolant: st. sekr. sąd. Anna Dulas

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 14 stycznia 2022r. w K.

sprawy z powództwa (...) S.A. z/s w B. (KRS (...))

przeciwko pozwanemu P. N. (PESEL (...))

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego P. N. na rzecz powoda (...) S.A. z/s w B. kwotę 5.623,42zł (pięć tysięcy sześćset dwadzieścia trzy złote 42/100) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 15 września 2021r. do dnia zapłaty,
2. oddala powództwo w pozostałej części,
3. zasądza od powoda (...) S.A. z/s w B. na rzecz pozwanego P. N. kwotę 650,41zł (sześćset pięćdziesiąt złotych 41/100) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, wraz z odsetkami w wysokości w stosunku rocznym odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego, za czas od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty.

Sygn. akt I C 1451/21

UZASADNIENIE

W dniu 15 września 2021r. powód (...) S.A. z/s w B. skierował do Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Krzyków we Wrocławiu żądanie zasądzenia od pozwanego P. N. kwoty pieniężnej w wysokości 15.570,42zł wraz z odsetkami umownymi za opóźnienie w wysokości dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód przytoczył okoliczności wskazujące na jego legitymację czynną oraz oznaczył źródło zobowiązania i jego wysokość podając, iż dochodzone roszczenie stanowi należność wynikającą z nienależycie wykonanej umowy pożyczki łączącej pozwanego z powodem.

Postanowieniem z dnia 21 października 2021r. Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Krzyków we Wrocławiu w sprawie o sygn. akt VI C 1676/21 stwierdził swą niewłaściwość i przekazał sprawę do prowadzenia według właściwości miejscowej i rzeczowej tut. Sądowi.

W odpowiedzi na pozew pozwany P. N. wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu tego pisma procesowego powód podniósł zarzuty niewykazania istnienia roszczenia zarówno w zakresie należności głównej, jak i w zakresie należności ubocznych, przedwczesności powództwa i braku skutecznego

wypowiedzenia umowy, zastosowania niedozwolonych klauzul umownych, a ponadto zakwestionował dowody przedłożone przez stronę powodową w zakresie w jakim nie zostały potwierdzone za zgodność z oryginałem przez pełnomocnika strony powodowej.

W dalszych pismach procesowych strony podtrzymały stanowiska dotychczas zajęte w postępowaniu.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny.

W dniu 21 sierpnia 2018r. pozwany P. N. zawarł z powodem (...) S.A. z/s w B. umowę pożyczki gotówkowej nr (...).

W ramach przedmiotowej umowy (...) S.A. z/s w B. przyznał pozwanemu do korzystania kwotę pieniężną w wysokości 10.000,00zł. Ponadto powód oznaczył w treści umowy, iż zobowiązanie łączące strony poza należnością pożyczkową obejmuje opłatę przygotowawczą w wysokości 33,00zł, wynagrodzenie prowizyjne w wysokości 9.947,00zł.

Całkowitą kwotę do zapłaty powód oznaczył w wysokości 19.980,00zł.

Kontrakt miał charakter terminowy. Pozwany był zobowiązany do zwrotu kapitału i pozostałych należności pożyczkowych w 36 ratach, po 555,00zł każda od dnia 1 października 2018r. do dnia 1 września 2021r.

Powód przy zawieraniu opisanego wyżej kontraktu posługiwał się wzorcem umowy.

W dniu 10 lutego 2021r. powód wypowiedział pozwanemu umowę pożyczki.

(umowa pożyczki k. 4-7, 72-73, harmonogram spłat k. 8, 74, formularz informacyjny k. 9-11, regulamin świadczenia usług drogą elektroniczną k. 12-13, wykaz odsetek dziennych k. 15, 78, wezwanie do zapłaty k. 16-17, 22, wypowiedzenie umowy pożyczki k. 18-19, 23, potwierdzenie wykonania transakcji płatniczej k. 20, 21)

Pozwany z tytułu kontraktu dokonał na rzecz powoda wpłat w łącznej wysokości 5.464,77zł.

(zakładka P. k. 14, 77, karta klienta k. 75-76)

Sąd Rejonowy zważył, co następuje.

Powództwo podlegało uwzględnieniu w części.

Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 232 kpc), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 kpc) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 kc).

Dobór dowodów należy do strony, to ona powinna wskazywać wyłącznie takie, które są dopuszczalne i wiarygodne. Rzeczą Sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia spraw.

Przepis prawa materialnego – art. 6 kc określa na czyje ryzyko idzie nieudowodnienie określonego faktu. Z kolei art. 232 kpc stanowi procesowe narzędzie za pomocą, którego strony mogą osiągnąć skutek w postaci udowodnienia dla nich korzystnych faktów istotnych z punktu widzenia dochodzonego roszczenia w znaczeniu materialnoprawnym. Art. 6 kc zawiera normę decyzyjną, pozwalającą ocenić wyniki przeprowadzonego postępowania dowodowego.

Obowiązkiem stron było przytoczenie okoliczności faktycznych, z których wywodzi roszczenie (art. 187 § 1 pkt 2 kpc) i wskazanie na dowody, których przeprowadzenie potwierdzi zasadność jego twierdzeń o faktach (art. 232 kpc i art. 6 kc). Zgodnie z zasadami procesu cywilnego ciężar gromadzenia materiału dowodowego spoczywa na stronach (art. 232 kpc, art. 3 kpc, art. 6 kc). Jego istota sprowadza się do ryzyka poniesienia przez stronę ujemnych konsekwencji braku wywiązania się z powinności przedstawienia dowodów. Skutkiem braku wykazania przez stronę prawdziwości

twierdzeń o faktach istotnych dla sprawy jest tylko to, że twierdzenia takie zasadniczo nie będą mogły leżeć u podstaw sądowego rozstrzygnięcia. Strona, która nie udowodni przytoczonych twierdzeń, utraci korzyści, jakie uzyskałaby aktywnym działaniem (por. wyrok s.apel w Białymstoku z dnia 28 sierpnia 2014r. w sprawie o sygn. akt I ACa 286/14, opubl. LEX nr 1511625).

Stosownie do treści art. 353 § 1 kc, podstawowym obowiązkiem dłużnika jest spełnienie świadczenia. Prowadzi ono do zaspokojenia interesu wierzyciela, wskutek czego zobowiązanie wygasa.

Artykuł 354 kc określa obowiązki dłużnika w ten sposób, że oprócz treści zobowiązania rozumianej jako nakazy wyrażone w czynności prawnej stanowiącej źródło zobowiązania oraz odnoszących się do tego zobowiązania normach prawnych jego zachowanie powinno odpowiadać trzem dalszym wzorcom postępowania – celowi społeczno-gospodarczemu, zasadom współżycia społecznego, a także ewentualnie ustalonym zwyczajom, natomiast art. 355 kc określa sposób, w jaki dłużnik powinien wykonywać zobowiązanie i w tym znaczeniu stanowi swoistą kontynuację uregulowań zawartych w art. 354 kc i jednocześnie przepis ten definiuje pojęcie należytej staranności oraz ustanawia obowiązek dokładania owej staranności.

Niedostosowanie się przez dłużnika do opisanych wyżej wymagań sprawia, że dojdzie do nienależytego wykonania zobowiązania lub niewykonania całkowitego (art. 471 kc). Każda bowiem rozbieżność pomiędzy prawidłowym spełnieniem świadczenia a rzeczywistym zachowaniem się dłużnika rodzi odpowiedzialność kontraktową. Nienależyte wykonanie zobowiązania ma bowiem miejsce wtedy, gdy zachowanie dłużnika zmierzało do spełnienia świadczenia, jednak osiągnięty przez niego wynik nie spełnia wymogów świadczenia, do którego dłużnik był zobowiązany. Wskazać jednak należy, że dłużnik zawsze, bez względu na rodzaj winy, odpowiada wobec wierzyciela za uchybienia obowiązkowi dołożenia należytej staranności (art. 355 kc).

Powoda oraz pozwanego wiązała ważna i skuteczna umowa pożyczki w rozumieniu art. 720 i n. kc.

Strony w ramach istniejącego kontraktu uzgodniły elementy przedmiotowo i podmiotowe istotne oraz w sposób jednoznaczny i indywidualny określiły prawa i obowiązki podmiotów zobowiązań.

Powód w sposób właściwy przekazał pozwanemu umówione świadczenie, natomiast pozwany w sposób nienależyty wykonał zobowiązanie zachowując się wbrew treści umowy poprzez nie kontynuowanie spłaty należności wynikających z istniejącego stosunku obligacyjnego.

Po stronie pozwanego powstała odpowiedzialność kontraktowa i obowiązek naprawienia szkody albowiem pozwany uchybił swoim obowiązkom (por. art. 471 kc).

Przedłożenie przez stronę powodową dowodów w formie dokumentowej przy spełnieniu wymagań materialnych co do tej formy czynności prawnej powoduje, że należy uznać za niezasadny zarzut pozwanego naruszenia przez stronę powodową przepisów proceduralnych, w szczególności art. 129 kpc.

Jako niezasadny należy uznać zarzut pozwanego braku atrybutu wymagalności roszczenia.

Wymagalność to cecha roszczenia (stan), wyrażająca się w istnieniu prawnej możliwości skutecznego żądania przez wierzyciela spełnienia przez dłużnika świadczenia (por. wyr. SN z dnia 12 lutego 1991r. w sprawie o sygn. akt III CRN 500/90, opubl. OSNCP 1992, Nr 7–8, poz. 137; uchw. SN z dnia 20 kwietnia 2012r. w sprawie o sygn. akt III CZP 10/12, opubl. OSNC 2012, Nr 10, poz. 117; wyr. SN z dnia 27 września 2013r. w sprawie o sygn. akt I CSK 690/12, opubl. Legalis).

Dniem wymagalności najczęściej jest dzień powstania roszczenia. W przypadku zobowiązań terminowych dzień powstania roszczenia i jego wymagalności wynika z treści zobowiązania. Jednak wymagalność niektórych roszczeń uzależniona jest od działań wierzyciela (por. art. 455 kc).

Skutkiem wezwania dłużnika przez wierzyciela do spełnienia świadczenia jest to, że staje się ono wymagalne. Wymagalność oznacza pierwszy termin, w którym wierzyciel mógłby wystąpić do sądu z powództwem o zasądzenie świadczenia i tego samego dnia sąd mógłby takie powództwo uwzględnić (por. uzasadnienie uchw. SN z dnia 26 listopada 2009r. w sprawie o sygn. akt III CZP 102/09, opubl. OSNC 2010, Nr 5, poz. 75, uchw. SN z dnia 22 listopada 2013r. w sprawie o sygn. akt III CZP 72/13, opubl. OSNC – Zb. dodatkowy 2014, Nr B, poz. 40; wyr. SN z dnia 28 października 2015r. w sprawie o sygn. akt II CSK 822/14, opubl. Legalis) – por. Kodeks cywilny. Komentarz. red. dr hab. Konrad Osajda. Legalis 2019.

Skorzystanie z prawa do wypowiedzenia pożyczki powoduje, że po upływie terminu wypowiedzenia stosunek prawny pożyczki ulega rozwiązaniu, a pożyczkobiorca ma obowiązek spłaty kredytu, wraz z odsetkami i innymi kosztami (w tym prowizją), w dniu rozwiązania umowy (upływu terminu wypowiedzenia), jeśli kredyt został mu już wypłacony. Wypowiedzenie umowy przez pożyczkodawcę w wyniku jej naruszenia przez pożyczkobiorcę, m.in. poprzez zaniechanie lub nieterminowe dokonywanie spłaty pożyczki, ma charakter sankcyjny. Uprawnienie to realizowane jest przez dokonanie jednostronnej czynności prawnej prawokształtującej i powoduje, z upływem terminu wypowiedzenia, nie tylko następcze wygaśnięcie zobowiązania w zakresie praw i obowiązków kontraktowych ciążących na obu stronach (skutek *ex nunc*), ale i ukształtowanie dalszych stosunków prawnych. Po tej dacie pożyczkodawca może też skorzystać z przyjętych zabezpieczeń i przez wykonanie wynikających z nich uprawnień doprowadzić do zaspokojenia swojej wierzytelności. Jeśli pożyczkobiorca nie spłaci długu po upływie terminu wypowiedzenia, pożyczkodawca jest też uprawniony do dochodzenia roszczenia, w tym na drodze egzekucyjnej.

Wypowiedzenie pożyczki należy uznać zatem za uprawnienia kształtujące, zmierza bowiem do rozwiązania stosunku prawnego. Oświadczenie o wypowiedzeniu, aby odnieść zamierzony skutek, musi dojść do adresata (por. art. 61 kc). Możliwość skorzystania przez pożyczkodawcę z uprawnienia do rozwiązania umowy za wypowiedzeniem może podlegać kontroli sądu (por. art. 189 kpc). Poza możliwością domagania się przez pożyczkodawcę spłaty pożyczki i należnych zgodnie z umową odsetek i kosztów pożyczkodawca uprawniony jest także do żądania naprawienia szkody na podstawie przepisów ogólnych – por. art. 471 kc.

Niezależnie od powyższego wobec terminowego charakteru kontraktu łączącego strony czas jego obowiązywania trwał do dnia 1 września 2021r. (por. 316 § 1 kpc).

Biorąc pod uwagę powyższe należy stwierdzić, iż powództwo podlegało uwzględnieniu w części.

Żądanie powództwa należało uznać za zasadne jedynie w zakresie kwot pożyczki – kapitału i odsetek, które pozwany wykonał w części przed jego wytoczeniem poprzez wpłaty na rzecz powoda kwot pieniężnych w łącznej wysokości 5.464,77zł.

Jako niezasadne i bezpodstawne, a także naruszające przepisy prawa, w tym prowadzące do obejścia przepisów ustaw należało uznać żądania zapłaty od pozwanego z tytułu umowy pożyczki gotówkowej wynagrodzenia prowizyjnego w wysokości 9.947,00zł, przy ustaleniu wartości kapitału pożyczki w wysokości 10.000,00zł (por. art. 385 i n. kc oraz art. 5 kc i art. 58 § 1 - 3 kc przy uwzględnieniu przepisów ustawy z dnia 12 maja 2011r. o kredycie konsumenckim (Dz. U. 2022.246 – j.t.)).

We wskazanych częściach żądania powoda należy potraktować jako postanowienie nieważne i niezajdujące uzasadnienia normatywnego, stanowiące klauzule abuzywne, sprzeczne z zasadami współzycia społecznego i społeczno-gospodarczym przeznaczeniem prawa.

Jednakże pomimo, że takie postanowienia umowne zostały ustalone między stronami i zapisane w treści łączącego te podmioty kontraktu, to nie powoduje to nieważności całej umowy, a jedynie ich część we wskazanych zakresach (por. art. 58 § 3 kc, art. 5 kc i art. 385 i n. kc).

Nadużycie prawa podmiotowego traktuje się jako zachowanie rażące i nieakceptowane albowiem klauzula generalna zawarta w art. 5 kc zawiera odesłanie do zasad słuszności, dobrej wiary w sensie obiektywnym, zasad uczciwości

obowiązującej w stosunkach cywilnoprawnych i zasady lojalności wobec partnera. Przepis art. 58 kc wyznacza od strony negatywnej ogólne ramy dopuszczalnej treści oraz celów czynności prawnych, natomiast art. 385 i n. kc określa klauzule abuzywności postanowień umownych, tj. takich które kształtują prawa i obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, a wskutek takiego układu praw i obowiązków dochodzi do rażącego naruszenia interesów konsumenta i godzenia w równowagę kontraktową.

Rażące naruszenie interesów konsumenta należy rozumieć jako nieusprawiedliwioną dysproporcję praw i obowiązków na jego niekorzyść w określonym stosunku obligacyjnym. Natomiast działanie wbrew dobrym obyczajom w zakresie kształtowania treści stosunku obligacyjnego oznacza tworzenie przez partnera konsumenta takich klauzul umownych, które godzą w równowagę kontraktową stron stosunku umownego.

Działalność windykacyjna to zwykła część działalności każdego przedsiębiorcy oferującego instrumenty finansowe w postaci pożyczek, zaś koszty tej działalności to właśnie koszty prowadzenia działalności gospodarczej, które to koszty są przerzucane przez tego przedsiębiorcę na konsumenta. Koszty działalności windykacyjnej pokrywane powinny być z odsetek za uchybienia w płatności poszczególnych rat kredytu, na tym polega ryzyko gospodarcze, że nie wiadomo z góry, ilu konsumentów nie będzie spłacało swych pożyczek.

Działalność pośrednictwa finansowego jako część działalności przedsiębiorcy powinna być opłacalna dla tegoż podmiotu, ale też nie naruszać rażąco interesów klienta, poszczególne czynności z zakresu tego pośrednictwa powinny być zaś wycenione realnie, w oparciu o rzeczywiście ponoszone koszty.

Potrzebę zwrotu kosztów pośrednictwa uzasadniona jest tym, że konieczna jest uczciwa rekompensata za ponoszone przez wierzyciela koszty pozyskiwania i umożliwienia dostępu do instrumentów finansowych jakimi są pożyczka czy kredyt.

Możliwość żądania zwrotu kosztów pośrednictwa finansowego przez wierzyciela poza typowymi kosztami wierzyciel winien udowodnić, w tym fakt i zasadność ich poniesienia. Nie może być tu, pomimo istnienia zapisu z art. 36 a ustawy z dnia 12 maja 2011r. o kredycie konsumenckim (Dz. U. 2022.246 – j.t.), zupełnej dowolności wierzyciela, jeśli chodzi o skalę wydatków poniesionych w celu zaoferowania instrumentów finansowych.

Choć przedsiębiorca może stosować postanowienia wzorca umownego określające zasady odpowiedzialności finansowej konsumenta, to jednak zasady tej odpowiedzialności muszą pozostawać w związku z kosztami i ryzykiem przedsiębiorcy.

Obowiązkiem Sądu jest natomiast zbadanie z punktu widzenia tego kryterium wielkości wydatków poniesionych przez wierzyciela, a której zasądzenia domaga się w procesie, a także konieczność i celowość ich poniesienia.

Konstatując wykładnia zasadności ponoszenia wydatków koniecznych i celowych winna uwzględniać z jednej strony potrzebę ochrony wierzyciela, a z drugiej strony nie można stracić z pola widzenia potrzeby ochrony dłużnika przed takimi działaniami wierzyciela, które prowadziłyby do nadmiernego i nieuzasadnionego okolicznościami sprawy obciążenia kosztami.

Wysokość kosztów pośrednictwa finansowego winna więc uwzględniać interesy obu stron.

Należy wskazać, iż w niniejszej sprawie z uwagi na rodzaj i charakter czynności podjętych przez powoda przy zawieraniu kontraktu z pozwanym ustalona przez niego wysokość wynagrodzenia prowizyjnego w wysokości 9.947,00zł przy ustaleniu wartości kapitału pożyczki w wysokości 10.000,00zł, pomimo że zostały przyjęta przez pozwanego to jest rażąco wygórowane.

W konsekwencji stwierdzić należy, że domaganie się przez powoda zasądzenia od pozwanego kwoty pieniężnej w wysokości oznaczonej w pozwie jako wynagrodzenie prowizyjne jest niezasadne.

Żądanie to nie zostało przez powoda należycie udowodnione i uzasadnione, a ponadto ma w istocie charakter dowolny. Powód nie przedstawił bliższych faktów i dowodów w tym zakresie, a oparł się jedynie o dokument umowy pożyczki, który stanowi wzorzec umowy. Dodać też trzeba, że z materiału dowodowego sprawy nie wynika, aby powód przedsięwziął jakiegokolwiek ekstraordynaryjne czynności poza typowymi dla tego obszaru działalności gospodarczej.

W ocenie Sądu wynagrodzenie za udzielenie pożyczki żądane od pozwanego musi być w pewnym przynajmniej stopniu adekwatne do wykonanej pracy ponadstandardowej powoda, przy dalszym założeniu, że była ona celowa.

Dlatego należy stwierdzić, iż żądanie powoda zasądzenia od pozwanego z tytułu prowizji i innych kosztów należności w jakiegokolwiek wysokości stanowi nadużycie prawa i jest niezgodne z zasadami współżycia społecznego.

Ustalanie tak wygórowanych opłat z tytułu prowizji i innych kosztów, czy też czynności windykacyjnych, prowadzi bowiem do apriorycznego przyjęcia odpowiedzialności odszkodowawczej konsumenta (por. wyrok SN z 4 marca 2010r. w sprawie o sygn. akt I CSK 404/09, opubl. Legalis).

Biorąc pod uwagę powyższe dywagacje, w ocenie Sądu brak było jakichkolwiek podstaw do miarkowania wysokości prowizji należnej powodowi, tym bardziej, co już wskazano powód nie wskazał na żadne obiektywne przesłanki, które stanowiłyby źródło ustaleń w tym zakresie.

Zatem w przedstawionych warunkach każda kwota, która miałaby zostać przyznana powodowi w ramach prowizji i opłaty za pakiet byłaby wartością abstrakcyjną i dowolną, a ocena Sądu przy braku dostatecznych danych dotknięta wadą subiektywności i nierealna.

Powyższe powoduje, że brak jest podstaw do uznania, iż pozwany w sposób nienależyty w całości wykonał zobowiązanie zachowując się wbrew treści umowy poprzez zaniechanie uiszczenia rat pożyczki wynikających z istniejącego stosunku obligacyjnego oraz że zaniechanie po stronie pozwanego było w całości zawinione (por. art. 353 § 1 kc, art. 354 kc, art. 355 kc, art. 471 kc), przy uwzględnieniu, iż łączna wartość dokonanych przez pozwanego wpłat z tytułu opisanej wyżej pożyczki podlega zaliczeniu na kwoty kapitału i odsetek oraz opłaty przygotowawczej, jako uznanych za należne powodowi. Przy czym nie zmienia nic w ocenie Sądu sposób zaliczenia przez powoda wpłat pozwanego albowiem wobec stwierdzenia nieważności opisanego wyżej postanowienia kontraktowego świadczenia te należy uznać za nienależne w zakresie dokonanych czynności rachunkowych i uznania ich za wpłaty na kapitał i odsetki oraz opłatę przygotowawczą.

O roszczeniu ubocznym orzeczono w oparciu o treść art. 481 § 1 i 2 - 2⁴ kc.

O kosztach procesu, w tym kosztach zastępstwa procesowego orzeczono na podstawie art. 108 § 1 kpc w zw. z art. 98 § 1 – 1¹ i 3 kpc i art. 100 kpc i w zw. z § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. 2015.1800 ze zm.) oraz w oparciu o treść art. 13 ust. 1 pkt 7 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. 2021.2257 – j.t. ze zm.) i art. 1 ust. 1 pkt 2 i art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 16 listopada 2006r. o opłacie skarbowej (Dz. U. 2021.1923 – j.t. ze zm.).

Z tych wszystkich względów orzeczono jak w sentencji wyroku.